

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 octombrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență :

Președinte

Petru Ursache,

Judecători

Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 14 februarie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 aprilie 2013, declarat de avocatul Antoci Maria și inculpatul

Palesica Nicolae Ion, născut la 02 august 1988, originar și locuitor al mun. Chișinău, str. Alecu Russo 24, ap. 71, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;

Termenul de examinare a cauzei:

în instanța de fond: 10 august 2012– 14 februarie 2013,

în instanța de apel: 19 martie– 08 aprilie 2013,

în instanța de recurs: 17 iulie – 02 octombrie 2013;

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 14 februarie 2013, Palesica Nicolae a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1), 90 Cod penal la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 1 an.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 18 decembrie 2011, ora 16:10, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflîndu-se pe teritoriul spălătoriei auto din str. Tîrgoviște 7 „V”, mun. Chișinău, în urma unui conflict apărut spontan cu Zîmbrean Serghei, intenționat i-a aplicat ultimului o lovitură cu pumnul în regiunea spatelui, provocîndu-i, conform raportului de expertiză medico-legală din 18 ianuarie 2012, fractura apofizei transversale L 2 pe dreapta, care condiționează o dereglare a sănătății de lungă durată și se califică ca vătămare corporală medie.

Instanța a relevat că obiecțiile părții apărării că trauma depistată la partea vătămată ar fi una veche și putea fi cauzată în alte circumstanțe nu sunt justificate prin probe. Mai mult, o concluzie certă cu privire la caracterul recent al traumei și provocarea ei, posibil, în circumstanțele indicate, a susținut-o și expertul în ședința de judecată.

Vătămarea medie a integrității corporale părții vătămate a fost comisă de inculpat și acest fapt este confirmat cu certitudine prin declarațiile părții vătămate, care coroborează cu declarațiile martorilor audiați Olar Maria, Mutiuc Eugen, Simion Ion și Inculeț Aurel, cu rapoartele de expertiză medicale și declarațiile expertului.

Prin urmare, totalitatea probelor cercetate și apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, constată vinovăția inculpatului și acțiunile lui au fost încadrate în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, ca vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății.

Instanța de fond a luat în considerare că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, nu are antecedente penale, este caracterizat pozitiv, este tînăr și încadrat în câmpul muncii, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite și a concluzionat că corectarea lui este posibilă fără izolarea de societate, prin aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a pedepsei aplicate conform prevederilor art. 90 Cod penal.

3. Avocatul Antoci Maria și inculpatul au declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care ultimul să fie achitat, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de acesta.

Apelanții au indicat că sentința este ilegală, fiind unilateral motivată, la pronunțarea căreia au fost ignorate depozițiile inculpatului, de asemenea a martorului Mutiuc Eugen și nu s-a ținut cont de activitatea de zi cu zi a inculpatului, adică trauma putea fi provocată cu o perioadă de 1-14 zile înainte de efectuarea radiogramei.

Totodată, apelanții au solicitat audierea în ședința de judecată a martorului Plamadeala Alexandru, despre care nu știau la momentul judecării cauzei în instanța de fond.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 aprilie 2013, apelul a fost respins, ca fiind nefondat.

Instanța de apel a remarcat că în ședința de judecată nu a fost invocată necesitatea administrării de noi probe și nu au fost formulate cereri privind cercetarea suplimentară a probelor administrate în prima instanță, fiind verificate declarațiile și probele materiale examinate în ședința de judecată în fond.

Starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței, care cuprinde elementele definitorii condamnării, prevăzute de art. 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală și nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, care dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat, iar la aplicarea pedepsei s-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, fiind aplicate în limitele prevăzute de lege.

5. Avocatul Antoci Maria și inculpatul au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care ultimul să fie achitat.

Recurenții au specificat că hotărîrile judecătorești sunt nefondate, contrare scopului procesului penal, că instanțele de judecată nu au dat o apreciere argumentelor apărării, punînd la baza sentinței doar probele acuzării.

Nici un martor nu a declarat că inculpatul i-a aplicat părții vătămate o lovitură cu pumnul în regiunea spatelui și ultimului i-a fost aplicată o pedeapsă pentru o infracțiune pe care acesta nu a săvârșit-o.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului, pentru a repara erorile de drept, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2), 429 alin. (1), 430 alin. (5), 434 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs.

În aspectul vizat, se reține că recursul menționat este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri de drept pentru recursul ordinar - nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Însă, în pofida prescripțiilor enunțate, recurenții nu au specificat în recursul declarat care ar fi erorile de drept concrete și esența circumstanțelor că nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din prezenta decizie*).

Astfel, recursul de pe rol nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă din oficiu să concretizeze și să completeze recursul ordinar al inculpatului și avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului, pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect și cu referire la argumentul regăsit în recurs că decizia instanței de apel *este nefondată*, se atestă că, împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei instanței de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale lui, în strictă conformitate cu

prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel și recursul ordinar. Pedepsa aplicată inculpatului a fost individualizată și aplicată în limitele prevederilor legale.

Mai mult, recurenții nu au solicitat în recursul ordinar casarea sentinței instanței de fond, fapt ce impune concluzia că ei sunt de acord cu aceasta și care contrazice solicitării invocate în recurs privind pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat (*pct. 5. din decizie*).

Pe lângă acesta, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul și avocatul este o competență legală a acestei instanțe, care, nefiind temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

Prin urmare, instanța de apel, în raport cu motivele invocate în recursul ordinar, nu a comis erori de drept, hotărârea atacată conține motive clare și legale pe care se întemeiază, iar recursul nominalizat este și vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu întrunește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

În asemenea circumstanțe, dat fiind că recursul nominalizat nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. Conform art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Palesica Nicolae Ion și avocatul Antoci Maria, împotriva sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 14 februarie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 aprilie 2013, deoarece nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 octombrie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc